

Č. 4040.

Dávka ze zábav: * Spojí-li se produkce, jež sama o sobě nebyla by dle § 3 č. 2 dávk. řádu z r. 1915 podrobena dávce ze zábav, s produkcí jinou, dávce té podléhající, jest celý podnik dávce podroben.

(Nález ze dne 18. října 1924 č. 17.895.)

Věc: Tělocvičná jednota »Sokol« v K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku ze zábav.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Insp. pro zem. dávky v Praze oznámil měst. radě v K., že tělocvičná jednota »Sokol« v K. pořádala za spoluúčinkování pěveckého sboru ... dne 4. a 11. prosince 1921 t. zv. tělocvičná dopoledne, z nichž nebyla zapravena dávka ze zábav, a žádal městskou radu, aby dodatečně dávku předepsala. Měst. rada sdělila tento přípis tělocvičné jednotě s vyrozuměním, že se jí na základě tohoto přípisu předpisuje dávka ze zábav v celkové částce 5468.49 Kč. Proti předpisu tomu podala tělocvičná jednota stížnost, již sbor sjednocené obce pražské pro vyřizování stížností výměrem z 11. července 1922 jako bezdůvodnou zamítl. V důvodech svého rozhodnutí uvedl tento sbor, že sice dle čl. 2 prov. předpisů k řádu o dávce ze zábav - produkce a závody tělocvičných sdružení, pokud jsou rázu domácího, a pokud jest jich účelem ukázati veřejnosti pokrok v tělesné výchově a duševní disciplině členstva, jsou od dávky osvobozeny, že však v daném případě pořádány byly produkce ony v divadle »Variete«, a měl k nim přístup každý, kdo zaplatil vstupné, takže nelze jim přiznati povahu produkce domácí.

Mimo to komulovány byly produkce tělesné s produkcí pěveckou, z čehož patrně, že neměly výhradně za účel ukázati veřejnosti pokrok v tělesné výchově členstva, nýbrž i zábavu obecní.

Tělocvičná jednota odvolala se z tohoto rozhodnutí k zsv-u, který výn. z 21. září 1922 potvrdil v odpor vzaté rozhodnutí i s jeho důvody a připojil k nim ještě toto:

»Že tělocvičná produkce neměla rázu domácího, nasvědčuje mimo jiné také okolnost, že se vybíralo vstupné 5 až 10 Kč. Podle nových pravidel o vybírání dávky ze zábav vydaných vl. nař. ze 27. dubna 1922 č. 143 Sb., jež ovšem v prosinci roku 1921 ještě neplatilo, doplňuje se dosavadní poněkud nejasná definice v tom směru, že dávce nejsou podrobeny produkce tělocvičných sdružení potud, pokud jsou rázu domácího (produkce v tělocvičnách) a jsou přístupny bez vstupného (§ 3 cit. nař.).«

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí uvážil nss:

Nař. rozhodnutí odepřelo uznati zmíněná tělocvičná dopoledne za osvobozená od dávky ze zábav z důvodů dvou, a to jednak proto, že nebyla rázu domácího ve smyslu čl. 2 prov. nař. z 31. prosince 1915 č. 4 z. z. z r. 1916, dále z důvodu, že účelem jich nebylo pouze ukázati obecnímu pokrok v tělesné výchově členstva, nýbrž poskytnouti mu též zábavu komulováním produkce tělocvičné s produkcí pěveckou.

Poněvadž v době, kdy st-lka uspořádala uvedená tělocvičná dopoledne (4. a 11. prosince 1921) platily o vybírání dávky ze zábav před-

pisu dávkového řádu z 29. prosince 1915 č. 83 z. z., jest zákonnosti nař. rozhodnutí posouditi na podkladě tohoto dávk. řádu.

Řád ten ustanovuje v § 3 č. 2, že dávce ze zábav nepodléhají takové podniky, jež slouží výhradně k účelům vědeckým, vzdělávacím nebo vyučovacím.

St-lka tvrdila v řízení správním, že tělocvičné dopoledne jí pořádaná vyhovují této zákonné podmínce, ježto účelem jich nebyla zábava a obecenstva, nýbrž snaha ukázati veřejnosti pokrok v tělesné výchově a duševní disciplíně členstva.

Žal. úřad sdílí tento názor pouze potud, pokud jde o tělocvičné produkce samotné, v příčině produkcí pěveckých má však za to, že tyto nelze zahrnouti pod osvobozovací důvod uvedený v č. 2 § 3 dávk. řádu. Následkem toho odpírá úřad přiznati st-lce osvobození od dávky, postrádaje v podnicích st-lky účelové výhradnosti, jež dle č. 2 dávk. řádu je podmínkou pro osvobození od dávky.

Nss neshledal v tomto výroku vytýkané nezákonnosti.

Netřeba zajisté zabývati se otázkou, zda tělocvičný program obou produkcí spadal svým účelem mezi podniky uvedené v § 3 č. 2 dávk. řádu, neboť v tom směru úřad, jak svrchu uvedeno, žádné závady pro osvobození od dávky neshledal, ale dlužno uvážiti, zda tělocvičná dopoledne i pak sloužila výhradně tomuto účelu, když nesestávala jen z produkcí tělocvičných, nýbrž byla spojena s pěveckými produkcemi spolku..., jimiž jak st-lka uvádí, měl býti tělocvičný program zpeštěn. V řešení této otázky musil dáti soud za pravdu žal. úřadu.

Spojila-li st-lka s vlastními produkcemi produkce jiné, které dle § 2 č. 2 dávk. řádu dávce ze zábav podléhají, pak nemůže důvodně tvrditi, že podnik její sloužil výhradně účelu v § 3 bodu 2 dávk. řádu uvedenému.

Poněvadž nedostatek účelové výhradnosti sám o sobě již vylučuje nárok na osvobození od dávky, netřeba ani dále zkoumati, zda i další důvod rozhodnutí v odpor vzatého, že totiž podnikům oněm nedostávalo se charakteru produkcí rázu domácího ve smyslu čl. 2 prov. nař., má oporu v zák., a bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 4041.

Státní zaměstnanci. — Učitelstvo: Státní úředník pragmatikální nemá ani podle § 61 služ. pragm., ani podle zák. č. 274/1919 ani podle zák. 222/20 a nař. č. 666/1920 nárok na započtení do výslužby služební doby, ztrávené před svým jmenováním státním úředníkem ve vlastnosti učitele veř. školy národní.

(Nález ze dne 20. října 1924 č. 19.504/23.)

Prejudikatura: Boh. 1024, 2987, 3440 a 3588 adm.

Věc: Bedřich M. v Š. proti ministerstvu financí stran započtení učitelské služby do pense.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Bedřich M., berní ředitel v Mor. Š., žádal podáním z 22. prosince 1920 o započtení služební doby, ztrávené ve službě učitel-